

MICKIE GUSTAFSON KÅSERAR & TYCKER TILL...

Här får vi ta del av såväl professionellt tyckande som högst personliga, privata funderingar. Läs, förvånas, irriteras, känn igen dig själv eller låt dig bara roas...

Mickie Gustafson är humanpsykolog och utbildad vid Göteborgs universitet. Hon har specialiserat sig på relationer – mellan människor och mellan hund/människa. Hon driver utbildningsföretaget Karisma och har i mer än 30 år arbetat bland annat med kommunikation, inläring, stress och problemlösning. I verksamheten ingår även olika utbildningar för lärare, föräldrar, kursledare, instruktörer mm. Olika hundproblem har alltid ingått i verksamheten och är också det hon blivit mest "känd" för. Mickie är även författare och har skrivit ett antal böcker bland annat "Valpen", "Unghunden" och "Att förlora en hund". I Hundsport har hon skrivit regelbundet sedan 1988. Vill du veta mer? Gå in på: www.karisma-utbildning.se

Den hårda linjen och den mjuka

För tjugo, trettio år sedan var inställningen till hund ganska annorlunda mot vad den är idag. Då gällde mer disciplinära uppfostrings- och inlärningsmetoder. Inflytandet från det militära var tydligt och det auktoritära förhållningssättet var förhärskande.

För den "vanliga" hundägaren med familjehunden gällde det att hänga med så gott det gick – och det gjorde det väl inte alltid. Men "grabbarna på klubben" hade definitivt inga bekymmer, varken med dressyren eller med sin egen pondus i förhållande till sina hundar.

I takt med att familjehunden tog allt större plats och det blev mer och mer accepterat att hunden var en familjemedlem, inte enbart ett "bruks- eller nyttodjur" skedde också en successiv förändring av inställningen till hundar, dressyr och inläring.

Några år efter "flower-power-rörelsen", kom hundvärlden i kapp och något som liknande "Love and Peace" uppenbarade sig även i träningsmetoder för hundar. Och nu blev det alltmer påtagligt att det skedde en uppdelning mellan "de hårda och de mjuka" linjerna.

Hårda metoder blev omoderna

Nu fick de mer disciplinära fostrings- och inlärningsmetoderna stryka på foten och ansågs som omodernt och brutalt och kallades för de "hårda metoderna" och stod för det auktoritära och maskulina. De fick på något vis representera det onda, det dåliga (främst av dem som ansåg sig vara de goda). Vad de "hårda" tyckte om de "mjuka", ska vi kanske låta vara osagt men oviljan och antipatierna var nog ganska ömsesidiga (och är i viss mån kanske fortfarande på sina håll).

Hunden en samarbetspartner

Den klassiska inlärningsmodellen d.v.s. den ofrivilliga inläringen, där hundar mer eller mindre med tvång lärdes att utföra saker ersattes nu med godis, beröm och ett mjukare förhållningssätt. Detta kom att kallas den "mjuka linjen" och mottogs med öppna famnen av många "vanliga" hundägare. Det kom att bli en modell som tilltalade, i all synnerhet kvinnor, men även många män. Detta var ett förhållningssätt som på många vis påminde om ett demokratiskt och jämlikt för-

hållningssätt, där hunden blev en vän och en samarbetspartner.

Låsta positioner

Många missade förvisso att se att det ibland tenderade att påminna om och ibland till och med fick samma effekt på hundar som den så kallade "fria fostran" fick på barn. Det var inte alltid eller helt igenom harmoniskt. Och även den nya "mjuka linjen" tenderade att bli rigid. Även dessa positioner blev lika låsta, metoderna lika lite förhandlingsbara och förändringsbenägna lika obefintliga som någonsin de "gamla och hårda" metoderna. Men nu gällde det på något vis att välja sida vilket tycktes resultera i att de "hårda" blev ännu "hårdare" medan de "mjuka" blev ännu "mjukare".

För mig som arbetade bland annat med problemhundar resulterade detta ofta i att jag (och många andra också kan tänkas) fick möta och arbeta med konsekvenserna av dessa olika förhållningssätt. Det lärde mig oerhört mycket av vad som kunde vara bra respektive mindre bra med de olika förhållningssätten. Framför allt förstärkte det min tanke om att det inte tycktes finnas något som skulle kunna ge anspråk på att vara "den rätta vägen" eller den "enda sanningen".

Bäst att vara flexibel

Att vara flexibel – och androgyn (om ordet känns igen) tycktes fortfarande vara ett gångbart begrepp. Det betyder ju att en och samma person kan vara omväxlande "hård" och "mjuk", beroende på situationen och individen han eller hon har att göra med.

För varje hundägare gäller kanske att, inte bara lära sig se och förstå hurdan den egna

FOTO: ANNIKA PERSSON

hunden är, det gäller också att anpassa sig själv och rätta sin träning efter just den hundens personlighet. Och ibland kan det vara en nog så stor utmaning och ibland kan det kanske innebära att man nästa gång väljer hund mer efter vem man själv är, än vem hunden är.

Att däremot, som kursledare, växla mellan att å ena sidan möta en hund som är mjuk, följsam och känslig men som har en hundägare som är anhängare av den mer "hårdhudade" och disciplinära linjen kräver naturligtvis en stor förmåga att balansera mellan det man kanske tror sig veta är bäst för hunden med det man tror sig veta kan fungera bäst för hundägaren.

Sak samma gäller ju det omvända förhållandet, att möta upp och tillgodose en hundägare som är hundraprocentig anhängare av den "mjuka linjen" men som har en hund som definitivt tillhör den "hårda skolan", det kräver inte bara att balansera, det kräver att man själv utvecklar något som skulle kunna vara snudd på multipel i sin personlighet.

Men ibland hjälper inte ens det. Då gäller det bara att "gå in i sig själv", inse sin begränsning och "skicka vidare"...